

[Grethe Philip.]

sat nogle generelle bemærkninger på baggrund af den stærke stigning i det offentliges udgifter, en stigning, der må formodes at ville fortsætte. Jeg hører ikke til dem, der anser en stigning i det offentliges udgifter for noget i sig selv særligt faretruende. Stigende velstand har en tilbøjelighed til at føre med sig, at stadig flere opgaver går om via det offentlige, hvad enten det er f. eks. uddannelse, trafikopgaver eller omsorg for syge og gamle. Jeg ser som sagt ikke med nogen større ængstelse på denne udvikling, men anser den snarere som et nødvendigt og påkrævet led i udviklingen, men det, finansudvalget har villet pege på, og som jeg og mit parti kan slutte op om, er, at jo mere det offentlige, stat og kommune, går ind i billedet som arbejdsgiver, jo vigtigere er det også, at det offentlige — og her i dag taler vi jo om staten — tilrettelægger en effektiv og rationel arbejdsgang og personalepolitik. Vi ved, at staten har bestræbelser i gang på dette område, både f. eks. med kursus for personale med henblik på at aflaste det højest kvalificerede personale for mindre kvalificeret arbejde og med udnyttelse af nye elektroniske databehandlingsanlæg inden for administrationen. Jeg for min del vil gerne stærkt bakke disse bestræbelser for en rationalisering op, samtidig med at jeg ønsker arbejdet intensiveret.

Finansudvalget peger også i tillægsbetænkningen på problemet tilskud. Jeg har før efterlyst resultater fra det udvalg, der arbejder med refusionsspørgsmålet, og jeg vil gerne gøre det her igen. Kan vi ikke få noget at vide om, hvor langt man er i dette arbejde? Vi har længe talt om, at revisions-systemet virker dårligt, og jeg anser det for uheldigt, om vi stadig udskyder disse problemer under henvisning til, at der ikke kan ske ændringer, før kommunalinddelingen er fastlagt.

I tillægsbetænkningen peges der også på nødvendigheden af en omhyggelig planlægning og prioritering af statens investeringer. Der er udbredt fornemmelse af, at der ofte sættes for meget i gang samtidig med det resultat, at byggeriet bliver mere langvarigt og dermed dyrere end nødvendigt. Kan finansministeren tilbagevise dette, eller er det sådan, at presset fra alle sider for at komme i gang med byggeri og anlæg undertiden er

så hårdt, at regeringen ikke kan stå imod og derfor tager for meget op på en gang? Vi så jo i sin tid et klart eksempel på, hvordan det kunne foreligge, da vi skulle i gang med de nye S-baner, vi så, hvor svært det var at blive enige om prioriteringen, men dengang lykkedes det dog, og det må jo kunne gøres igen. Netop fordi presset udefra for at komme i gang med nye statsinvesteringer er så stort, ville det være ønskeligt, at det ikke var regeringen alene, der skulle tage ansvaret for en prioritering af opgaverne, men at der var et bredere medansvar fra de politiske partiers side. Investeringsudvalget blev oprettet med henblik herpå, men sker der virkelige realitetsdrøftelser i dette udvalg, og hvis der ikke sker det, hvad er så årsagen? Mit parti, det radikale venstre, er villig til at gå ind i sådanne drøftelser og dermed også til at tage sin del af ansvaret.

Her ved finanslovens tredje behandling samler interessen sig naturligt nok om kasseoverskuddet som udtryk for finanspolitikken, som værktøj i den almindelige økonomiske politik. Fra forskellige sider hører vi i disse dage advarende røster. Nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer tegnede i sin beretning på Nationalbankens repræsentantskabsmøde for nylig et mørkt billede af betalingsbalancen i 1967, begrundet i de mindre gunstige afsætningsmuligheder for industrieksporten. Han pegede på det nødvendige i, at der udvises tilbageholdenhed i forbrugsstigningen, og fremhævede, at den stramme finanspolitik må fastholdes, således at der skabes forudsætninger for, at pris- og omkostningsstigningerne bliver mindre end i de foregående år.

Overenskomstsituationen er nu afklaret, og vi har lykkeligvis undgået ødelæggende arbejdsstandsninger. Men skal forliget bæres ud i livet i dets, efter hvad det umiddelbart synes, rimelige udformning, kræves det, at der omkring arbejdsmarkedet skabes et økonomisk klima med en passende varme-grad. Full beskæftigelse, men uden overophedning, det må være målet. Er det foreslåede kasseoverskud på 166 mill. kr. da tilstrækkelig stort? Det er det, vi skal afgøre i dag. Skal vi være ærlige, er der vel ingen, der tør sige nøjagtigt, hvor stort det bør være, heller ikke finansministeren eller hans embedsmænd. Det må være et rummeligt skøn, men et skøn, der er begrundet.